

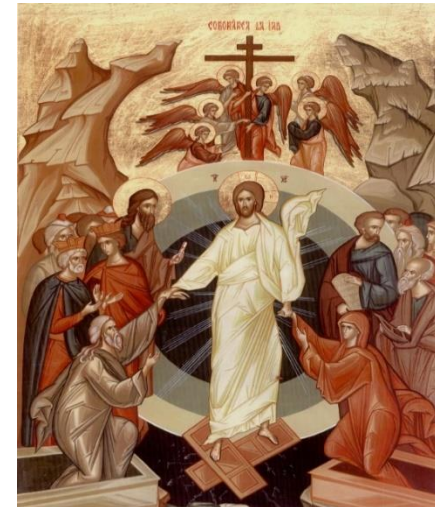
Moncton
Noiembrie 2017

SAINT VARLAAM
ROMANIAN ORTHODOX CHURCH
NEW BRUNSWICK
CANADA

PICĂTURI DE ÎNȚELEPCIUNE

„Începutul înțelepciunii este frica de Dumnezeu”
(Pildele lui Solomon 1.7)

An I Nr. 2 **NOIEMBRIE 2017**

„Ne-am părăsit țara din motive doar de noi știute.
Și e bine să rămână așa!
Patria însă, la fel ca piatra părinților din cimitir,
rămâne în noi pe viață!”

MISIUNEA NOASTRĂ

Înființarea Misiunii noastre coboară nu mult în istorie. Gândul și nevoia unui lăcaș de cult, în care românii din Provincia New Brunswick să se reunească în rugăciune, sub mâna ocrotitoare a lui Dumnezeu, au prins contur în anul 2012, când a început și dialogul cu Arhiepiscopia Ortodoxă Română din America, în perspectiva numirii unui preot slujitor permanent.

Cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Părinte Arhiepiscop Nathaniel Popp, începând cu prima slujbă, din ziua de Crăciun 2016, săvârșim Sfânta Liturghie, în fiecare duminică, alternativ, în trei orașe ale Provinciei: Moncton, Fredericton și Saint George. De asemenea, Sfintele Slujbe sunt adresate nu numai credincioșilor de naționalitate română, ci tuturor credincioșilor ortodocși, limba liturgică fiind, atât româna, cât și engleza, în egală măsură.

Pentru că nu avem un lăcaș de cult propriu, țelul nostru este să avem o Biserică, în tradiție și stil românesc. Suntem convingși că Sfântul Ierarh Varlaam, la un moment dat, își va face Casă, însă până atunci, datoria sfântă a noastră este să zidim Biserica tainică înăuntrul nostru și între noi. Să ne cultivăm viața noastră duhovnicească, prin participarea activă la Sfintele Slujbe, prin aducerea copiilor și tinerilor la Biserică, spre a-i învăța principiile de căpătâi ale credinței noastre: dragostea și iertarea.

Fie ca Bunul Dumnezeu să binecuvinteze Provincia și Comunitatea noastră, ca să trăim în pace, bucurie și armonie și să ne păzească de toată uneltirea celui viclean, iar acest prim număr al revistei noastre să dăinuiește peste ani.

MISIUNEA ORTODOXĂ ROMÂNĂ „SFÂNTUL IERARH VARLAAM” - NEW BRUNSWICK (date de contact)

Paroh: Pr. Dr. Cezar PELIN

Adresa: 12 Sutton Court, Moncton, NB, E1G 2G8

E-mail: caesarpelin@gmail.com

Tell. Cell.: 1(506) 878-1317

Președinte Consiliu Parohial: Dna. Camelia RADU

E-mail: camiradu6@gmail.com

St. Varlaam Church

Cont bancar: **403940054216** – Scotia Bank

Website: <https://www.saintvarlaam.ca>

Facebook: <https://www.facebook.com/NewBrunswickStVarlaam>

Având ca ocrotitor spiritual și model de urmat pe Sf. Ierarh Varlaam, Dumnezeu ne transmite mesajul că Generației noastre îi revine responsabilitatea, dar i se oferă și șansa de a-și înscrie numele în istorie și în Împărăția Sa, prin consolidarea comunității noastre din New Brunswick, în jurul Scaunului Împăratesc al lui Hristos și prin dănuirea și transmiterea mai departe a bunurilor spirituale și culturale, realizate cu jertfă de către înaintașii noștri.

Duminica a 22-a după Rusalii

(Bogatul nemilostiv și săracul Lazăr)

5 noiembrie 2017 - Moncton - ora 01.00 PM

(St. George Anglican Church, 51 Church Street)

Text Evanghelic:

„Era un om bogat care se îmbrăca în porfiră și în vison, veselindu-se în toate zilele în chip strălucit. Iar un sărac, anume Lazăr, zăcea înaintea porții lui, plin de bube, poftind să se sature din cele ce cădeau de la masa bogatului; dar și câinii venind, lingeau bubele lui. Și a murit săracul și a fost dus de către îngeri în sânul lui Avraam. A murit și bogatul și a fost înmormântat. Și în iad, ridicându-și ochii, fiind în chinuri, el a văzut de departe pe Avraam și pe Lazăr în sânul lui. Și el, strigând, a zis: Părinte Avraame, fie-ți milă de mine și trimite pe Lazăr să-și ude vârful degetului în apă și să-mi răcorească limba, căci mă chinuiesc în această văpaie. Dar Avraam a zis: Fiule, adu-ți aminte că ai primit cele bune ale tale în viața ta, și Lazăr, asemenea, pe cele rele; iar acum aici el se mângâie, iar tu te chinuiești. Și peste toate acestea, între noi și voi s-a întărit prăpastie mare, ca cei care voiesc să treacă de aici la voi, să nu poată, nici cei de acolo să treacă la noi. Iar el a zis: Rogu-te, dar, părinte, să-l trimiți în casa tatălui meu, Căci am cinci frați, să le spună lor acestea, ca să nu vină și ei în acest loc de chin. Și i-a zis Avraam: Au pe Moise și pe prooroci; să asculte de ei. Iar el a zis: Nu, părinte Avraam, ci, dacă cineva dintre morți se va duce la ei, se vor pocăi. Și i-a zis Avraam: Dacă nu ascultă de Moise și de prooroci, nu vor crede nici dacă ar învia cineva dintre morți”. (Luca 16.19-31)

IDEI PRINCIPALE :

- S-ar părea, de multe ori, că viața aceasta pământească nu mai are nici o prelungire dincolo. Trăim aici, până la cimitir, ne îngroapă, ne pun o cruce pe mormânt și urmează uitarea. Dar nu este așa. După ușa mormântului, ni se deschide o nouă lume.

- Biblia nu dă numele bogatului, în schimb, ni-l spune pe cel al săracului. Aceasta înseamnă că Dumnezeu nu a reținut și nu a scris numele bogatului în Cartea Vieții, ca în cazul lui Lazăr. A cunoaște numele cuiva înseamnă a cunoaște acea persoană, a avea părtașie cu ea. În cultura biblică, între persoană și nume, există identitate.

- Nu contează fastul din ziua înmormântării. Contează dacă te iau îngeri lui Dumnezeu sau diavolii. Iar pentru a avea parte de alai ceresc, la sfârșitul zilelor, contează felul cum ai trăit pe acest pământ.

- Cine nu ascultă de Moise și de Prooroci (de Biserică), nu va asculta nici dacă cineva se va întoarce din morți (Hristos Mântuitorul).

Duminica a 25-a după Rusalii

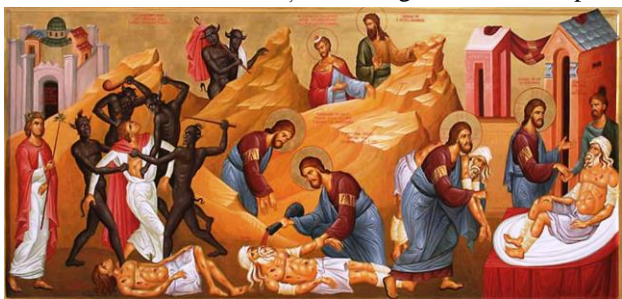
(Pilda Samarineanului milostiv)

12 noiembrie 2017 - Saint George - ora 02.00 PM

(St. Mark Anglican Church, 28 Main Street)

Text Evanghelic:

„În vremea aceea, un învățător de lege s-a ridicat, ispitindu-L pe Iisus și zicând:

Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc viața de veci? Iar Iisus a zis către el: Ce este scris în Lege? Cum citești? Iar el, răspunzând, a zis: Să iubești pe Domnul Dumnezeu tău din toată inima ta și din tot sufletul tău și

din toată puterea ta și din tot cugetul tău, iar pe aproapele tău ca pe tine însuși. Iar El i-a zis: Drept ai răspuns, fă aceasta și vei trăi. Dar el, voind să se îndrepteze pe sine, a zis către Iisus: Și cine este aproapele meu? Iar Iisus, răspunzând, a zis: Un om cobora de la Ierusalim la Ierihon, și a căzut între tâlhari, care, după ce l-au dezbrăcat și l-au rănit, au plecat, lăsându-l aproape mort. Din întâmplare, un preot cobora pe calea aceea și, văzându-l, a trecut pe alături. De asemenea și un levit, ajungând în acel loc și văzând, a trecut pe alături. Iar un samarinean, mergând pe cale, a venit la el și, văzându-l, i s-a făcut milă, și, apropiindu-se, i-a legat rănilile, turnând pe ele untdelemn și vin, și, punându-l pe dobitocul său, l-a dus la o casă de oaspeți și a purtat grijă de el. Iar a doua zi, scoțând doi dinari i-a dat gazdei și i-a zis: Ai grijă de el și, ce vei mai cheltui, eu, când mă voi întoarce, îți voi da. Care din acești trei îți se pare că a fost aproapele celui căzut între tâlhari? Iar el a zis: Cel care a făcut milă cu el. Și Iisus i-a zis: Mergi și fă și tu asemenea.” (Luca 10.25-37)

IDEI PRINCIPALE :

- „Ce să fac, ca să moștenesc viața cea veșnică?” Chiar dacă suntem fiii lui Dumnezeu, tot trebuie să facem ceva, pentru a moșteni viața cea veșnică. Nu e de ajuns că mă numesc „creștin”, ca să intru în Rai. Trebuie să fac ceva.

- „Ce este scris în Lege, cum citești?” Avem datoria sacră de a citi/studia Biblia (Cuvântul lui Dumnezeu). Știu ce este scris acolo? Înțeleg ce este scris acolo?

- Pentru a ne putea mântui, nu trebuie să rămânem la stadiul „teoretic” al Legii lui Dumnezeu; doar să știi ce spune Legea, ci trebuie să o transpun în practică – „mergi și fă și tu asemenea”!

- Prin „aproapele”, nu trebuie să înțelegem doar pe cel din familia noastră, sau comunitatea noastră, sau cercul nostru de prieteni, etc. Prin „aproapele”, înțelegem pe tot omul, cu care relaționăm și ne intersectăm în viața de zi cu zi. Așa Dumnezeu face să plăuă și peste cei buni și peste cei răi, și noi, tot așa, trebuie să fim aproape față de cel care este în nevoie.

Duminica a 26-a după Rusalii

(Pilda Bogatului căruia i-a rodit țarina)

19 noiembrie 2017 - Fredericton - ora 10.30 AM

(Sainte Anne Chapel, George St. cu Westmorland St.)

Text Evanghelic:

„Zis-a Domnul pilda aceasta: Unui om bogat i-a rodit din belșug țarina. Și el cugeta

în sine, zicând: Ce voi face, că n-am unde să adun roadele mele? Și a zis: Aceasta voi face: Voi strica jitițele mele și mai mari le voi zidi și voi strânge acolo tot grâul și bunătățile mele; Și voi zice sufletului meu: Suflete, ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea, veselește-te. Iar Dumnezeu i-a zis: Nebune! În această noapte vor cere de la tine sufletul tău. Și cele ce ai pregătit ale cui vor fi? Așa se întâmplă cu cel ce-și adună comori sieși și nu se îmbogățește în Dumnezeu”. (Luca 12.16-21)

IDEI PRINCIPALE :

- „Cugeta în sine...” – niciodată vorba cu tine însuși nu-ți va arăta calea, pe care trebuie să mergi; doar discuția cu Dumnezeu poate să-ți lumineze calea.

- „Nebune!” – Folosirea acestui cuvânt o mai găsim în Psalmul 52.1, unde ni se spune: „Zis-a cel nebul în inima sa - nu există Dumnezeu!”. Deci, când negi existența lui Dumnezeu, când faci abstracție de existența Lui, intervine nebunia; dereglarea în tot ceea ce este firesc. Natura umană nu poate fi înțeleasă și nu-și poate urma țelul, în afara existenței lui Dumnezeu. Negarea existenței lui Dumnezeu este păcat împotriva Duhului Sfânt (care nu se iartă niciodată), pentru că este împotriva a ceea ce este evident.

- Acest bogat nu avea cunoștință de existența sufletului său. Cine neagă existența lui Dumnezeu, nu are o imagine clară a propriului suflet. În viziunea sa, bogatul oferă lucruri materiale pentru hrana sufletului; or, lucrul acesta nu e posibil. De asemenea, este de condamnat trândăvia, la care bogatul dorește să se înhame. Trândăvia este un păcat. Ființa umană trebuie să fie într-o permanentă mișcare către Dumnezeu.

- Când te afli în starea de nebunie a negării lui Dumnezeu și a alungării Lui din viața ta, precum și când te afli în trândăvia cunoașterii și apropierii de Dumnezeu, diavoli „vor cere” în orice clipă sufletul tău. Ei caută permanent să-ți vâneze sufletul.

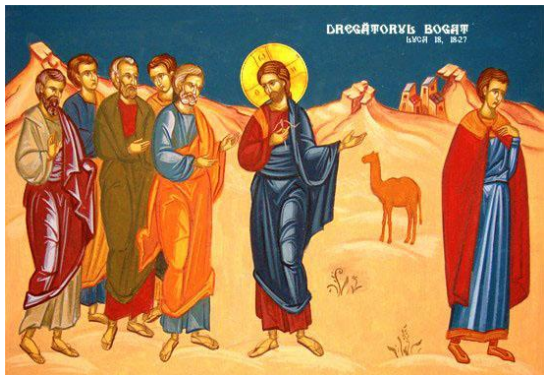
Duminica a 30-a după Rusalii

(Dregătorul bogat – păzirea poruncilor)

26 noiembrie 2017 - Halifax

Text Evanghelic:

„În vremea aceea, L-a întrebat un dregător pe Iisus, zicând: Bunule Învățător, ce să fac ca să moștenesc viața de veci? Iar Iisus i-a zis: Pentru ce Mă numești bun? Nimeni nu este bun, decât unul Dumnezeu. Știi poruncile: Să nu săvârșești adulter, să nu ucizi, să nu furi, să nu mărturisești strâmb, cinstește pe tatăl tău și pe mama ta. Iar el a zis: Toate acestea le-am păzit din tinerețile mele. Auzind Iisus i-a zis: Încă una îți lipsește: Vinde toate câte ai

și le împarte săracilor și vei avea comoară în ceruri; și vino de urmează Mie. Iar el, auzind acestea, s-a întristat, căci era foarte bogat. Și văzându-l întristat, Iisus a zis: Cât de greu vor intra cei ce au averi în împărăția lui Dumnezeu! Că mai lesne este a trece cămila prin urechile acului, decât să intre bogatul în împărăția lui Dumnezeu. Zis-au cei ce ascultau: Și cine poate să se mântuiască? Iar El a zis: Cele ce sunt cu neputință la oameni, sunt cu putință la Dumnezeu”. (Luca 18.18-27)

IDEI PRINCIPALE :

- Hristos trece direct la latura practică a credinței, pentru că știa că acel tânăr excela în latura teoretică. Tot ceea ce știa el, ca și doctrină, trebuia să se reflecte în viața de zi cu zi.

- „Toate acestea le-am păzit încă din tinerețile mele” - așadar, și tânărul trebuie să fie preocupat de viața viitoare, nu numai cei în vârstă. Cineva spunea că lui Dumnezeu îi place și „carnea, nu numai oasele”. Cât suntem tineri, avem tendința să „ne trăim viața”, după care, la bătrânețe și neputință, să ne îngrijim (dacă mai apucăm) și de viața viitoare. Dar, ce înseamnă „a-ți trăi viața”?

- Hristos Mântuitorul ne spune că aceasta este viața – să îl cunoaștem pe Singurul și adevăratul Dumnezeu și pe Iisus Hristos, pe care El L-a trimis. Or, în sens biblic, „a cunoaște” înseamnă a avea ceva în comun cu cel pe care vrei să-l cunoști...

- În lucrarea spirituală nu trebuie să te înfrâneze niciun lucru de ordin material. Pocăința înseamnă schimbarea punctelor de reper. Nu mai trăiesc după reperatele lumii, cu după reperatele lui Dumnezeu. Femeia lui Lot, în fuga de a scăpa de nimicirea orașului Sodoma, s-a uitat înapoi și s-a prefăcut în stană de piatră. Deci, când vrei să te depărtezi de păcat, nu mai trebuie să cochetezi cu el deloc. Păcatul trebuie lăsat în urmă, iar privirea să fie ațintită doar către Dumnezeu.

CUVINTE PENTRU SUFLET**Postașul...**

Suflet nobil, dar și aspru, un „primus inter pares” în cele ale expansiunii sentimentelor românești, de altfel existente în toată suflarea românească din Banat, a fost considerat ca un implacabil adversar al asupritorilor neamului.

În calitatea sa de manipulant, încredințat cu ambulanța - vagonul poștal pe ruta Caransebeș - Subcetate -, în timpul Primului Război Mondial, el a fost cel care mijloca aducerea corespondenței confidentiale, trimisă din Ardeal și anume, din Sibiu, Brașov și Cluj, pentru cei mai influenți oameni politici ai Banatului, între care un loc de frunte îl ocupa Înaltpreasfinția Sa Dr. Miron Cristea, Episcopul Caransebeșului, cel care devenea, câțiva ani mai târziu, primul Patriarh al României.

I.P.S. Miron Cristea a fost cel care a condus delegația reprezentanților Banatului de munte la Marea Adunare de la Alba Iulia, la 1 Decembrie 1918, și unde, din îmbrățișarea cu Episcopul unit Iuliu Hossu, ne-a rămas acea frază memorabilă:

Precum ne vedeți azi îmbrățișați frățeste, așa să rămână îmbrățișați pe veci toți frații români!

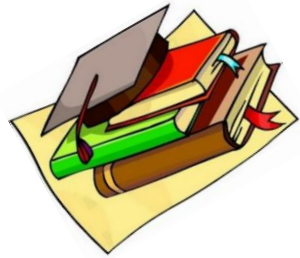
Mai mult, îndată după întoarcerea de la Marea Adunare Națională din Alba Iulia, când însuși viața Miron Cristea era în pericol, postașul nostru a organizat, într-un incognito desăvârșit, plecarea Înaltpreasfinției Sale din mijlocul caransebeșenilor. Ascunzându-l în vagonul său poștal, în gara Țiglarie, l-a transportat până în halta Porțile de Fier ale Transilvaniei (Bucova), de unde a fost preluat de către un acar de cale ferată, ascuns într-o căruță cu fân și condus la Livezeni, unde trece frontiera în România.

Am avut privilegiul, în primii mei ani de viață, să-l cunosc și să-l iubesc pe acest postaș. Îi spuneam Taica. Numele lui e Dimitrie Roman, bunicul meu!

Dumnezeu să-l aibe în pază!

MR, 26 octombrie 2017

DICȚIONAR

ACATIST, (e) (ὁ ἀκάτιστος – care nu stă jos, neșezător, ὁ ὕμνος ἀκάτιστος – imnul acatist), adică imn care se cântă stând în picioare.

1. Acatistul este un **imn de premărire** și de laudă, adresat Mântuitorului, Maicii Domnului sau sfinților, prin care se cere ajutorul, ocrotirea și mijlocirea lor pentru cei care se roagă. Cel mai

vechi Acatist este cel al Maicii Domnului sau al Bunevestiri. El este atribuit lui Roman Melodul, din secolul al VI-lea după limbă și tehnică. Însă, în ceea ce privește autorul, părerile specialiștilor sunt împărțite. Acest Acatist a fost alcătuit pentru a se aduce Maicii Domnului laude și mulțumiri pentru că, după tradiție, în urma rugăciunii solemne a credincioșilor, în Biserica Sfintei Sofii, a intervenit și a mântuit cetatea Constantinopolului, cu prilejul unui asediu efectuat de către barbari.

Imnul acatist este alcătuit din 24 de strofe, adică din 12 Icoase și 12 Condace.

Icosul este se laudă Este numit reprezintă virtuților cântare de Apartinând Icosul sunt pietate al Domnului,

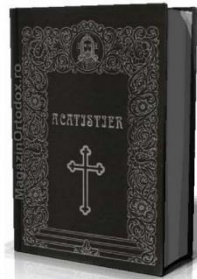
o cântare bisericească în care faptele și virtuțile unui sfânt. icos (οἶκος – casă) pentru că templul sau casa gloriei și a sfântului. Condacul este o același gen, dar mai scurtă. genului liric, Condacul și expresia sentimentului de poetului față de Maica de Mântuitorul și de sfinți.

Icoasele se termină cu expresia „Bucură-te, Mireasă Pururea-Fecioară” sau „Bucură-te, Sfinte (N)”. Condacul se încheie cu refrenul „Aliluia”.

După modelul Acatistului Bunevestiri, s-au alcătuit acatiste pentru aproape toți sfinții cu prăznuire în toată Ortodoxia și pentru toți sfinții români.

Acatistul Bunevestiri se cântă în mod deosebit la utrenia Sâmbetei din săptămâna a V-a a Postului Mare, numită Denia Acatistului Bunevestiri. Acest acatist constituie temă innografică pentru pictarea pronaosului bisericilor vechi românești și în special pentru decorarea bisericilor cu pictură exterioară din Moldova (Moldovița).

Acatistul Bunevestiri, ca și celelalte acatiste, se citesc în cadrul rugăciunii particulare de către credincioși. Când le folosim în cadrul cultului divin public, atunci le cântăm recitativ, iar răspunsurile stranei pentru „Bucură-te” și “Aliluia” sunt executate recitativ sau melodic.

2. Pe de altă parte, prin „Acatist”, mai înțelegem acea **listă cu nume** de credincioși vii și adormiți, care se oferă preotului spre pomenire, la diverse slujbe: litie, acatiste, Sf. Liturghie sau în mod particular.

Aceste pomelnice nu trebuie să cuprindă blesteme sau cereri pentru moartea, răul și boala aproapelui. De fapt, nicio carte de slubă nu conține vreun astfel de text

– prin
ne uită
vrăjmași –
primește
și,
vrăjmașii
răsplăți
Ta: pe

Rev. Fr. PhD. Constantin PELIN
13 Șosea Cușt, Mănești, NB, EIG 203
(506) 878-1317

binele, ca
noastră.
întru tot
milostivire ne izbăvește.

Deci, vedem că în această rugăciune, nu se pune accent pe „răutatea” vrăjmașilor, ci pe persoana celui care se roagă cumva din pricina mea și a învățării inimii piară vrăjmașul meu. Deci sunt dator să mă rog starea chiar și a celui, pe care eu îl consider a meu.

Având în vedere că miezul Sfintei transformarea pâinii și a vinului în Sfântul ale Mântuitorului Hristos, precum și credincioșilor, aceste pomelnice/acatiste oferite preotului, ÎNAINTE de începerea Liturghii. Numele trecute pe pomelnice trebuie cadrul slujbei de pregătire a darurilor de pâine și de vin (Proscomidie), slujbă care se oficiază de către preot, în taină, înainte de începerea Sfintei Liturghii.

Rev. Fr. PhD. Constantin PELIN
12 Șosea Cușt, Mănești, NB, EIG 203
(506) 878-1317

- ca nu
mele, să
pentru bună-
fi vrăjmașul

Liturghii este
Trup și Sânge
împărtășirea
trebuie
Sfintei
rostite în

ANAFURĂ (o αγίος αρτος = pâine sfințită), numită și anafură sau nafură – pâine sfințită, tăiată mărunț, sub formă de cubulețe, care se împarte credincioșilor la sfârșitul Sfintei Liturghii, în timpul miruitului. Se mai numește și Antidor (το αντιδώρον, ου = în loc de dar) pentru că se dă în locul darului celui mare, care este Sfânta Împărtășanie, nu ca echivalent, ci ca mângâiere, fiindcă din diverse motive, nu toți credincioșii se pot împărtăși. În Biserica noastră, anafura este, fie oferită de către preot, fie luată de fiecare credincios din anaforniță. Anafura poate fi luată numai de cei care n-au mâncat și nu au băut nimic. Anafura se taie din prescurile care s-au folosit la Proscomidie și se sfințește în timpul cântării Axionului (*Cuvine-se cu adevărat...*). Când se ia agheazmă, întâi se bea din aceasta, apoi se consumă anafura. Tot anafură este și așa-zisul

Paști, care se împarte credincioșilor în Duminica Învierii, ca pâine binecuvântată, stropită cu vin, în anumite regiuni din România. Am subliniat faptul că anafura se ia pe ne-mâncate (fără să fi mâncat sau băut ceva înainte). De asemenea, anafura nu se poate lua cu cafea sau alte alimente; nici nu se poate da spre consum animalelor sau păsărilor (căței, găini, papagali etc. – specificăm aceste lucruri, pentru că am fost întrebați în acest sens). Dacă anafura mucegăiește sau își schimbă calitatea, ea trebuie să fie îngropată.

AGHEAZMĂ (sfințire, sfințirea apei) – ierurgia cea mai importantă privitoare la lucruri și cel mai des săvârșită în activitatea liturgică pastorală a preotului. Termenul de *agheazmă* desemnează, atât apa sfințită cât și slujba de sfințire a ei. Agheazma este de două feluri: mare și mică.

Agheazma mare se săvârșește o dată pe an, în ziua de Bobotează (6 ianuarie) și în ajunul acestui praznic. Se numește agheazmă mare fiindcă, pe de o parte, are o rânduială mult mai dezvoltată, decât cea mică, dar și pentru că apa de la Bobotează are o putere deosebită.

Agheazma mare se dă și unor credincioși, care nu au primit dezlegare spre a se împărtăși. Credincioșii o păstrează în vase speciale și o consumă timp de opt zile după Bobotează, la praznice mari și de câte ori este nevoie, dar cu pregătire mai intensă (post și rugăciune).

Agheazma mică se mai numește și sfeștanie. Ea se săvârșește în biserică, prin case, la râuri și fântâni, izvoare, în grădini, țarine, casele credincioșilor și în orice loc cuviincios. Slujba aghezmei mici este mai scurtă și deosebită de cea a aghezmei mari. Și una și alta se găsesc în Molitfelnic sau Agiasmatar. Este recomandat să se săvârșească cât mai des în casele credincioșilor. Așa cum ne curățăm sufletele, prin spovedanie, tot așa trebuie să curățăm/sfințim locul unde ne petrecem viața de zi cu zi.

Agheazma mică se păstrează în biserică și în casele credincioșilor și se consumă mult mai des decât aheazma mare.

ISTORIA ÎN ACTUALITATE

Comunitatea Românească din Provincia New Brunswick/Canada

În seara zilei de 24 octombrie 2017, în complexul Resurgo Place, din Moncton, a avut loc un eveniment organizat de către Primărie – *Newcomer and International Student* -, eveniment la care au fost invitate Asociațiile Multiculturale din Provincie.

Cu acest prilej, a participat și Asociația Românească. Țara noastră a fost reprezentată de oameni inimoși, care au vorbit cu mândrie, dar și cu nostalgie, despre locurile natale. Nu au lipsit materialele publicitare (pliante, broșuri și filme documentare), dar nici chifteluțele, sărățelele, plăcintele cu brânză și cu mere, fasolea bătută, salamul de biscuiți și cozonacii, toate acestea lăsând o impresie foarte plăcută tuturor.

Bravo Români! Bravo Asociația Românească din New Brunswick! La mai mare!

Biserica Ortodoxă Românească în Provincia Nova Scotia/Canada

În ziua de 28 octombrie 2017, împreună, am scris o pagină, atât în istoria creștinătății Provinciei Nova Scotia, cât și în istoria noastră, a fiecăruia.

În această zi binecuvântarea Arhiepiscop Nathaniel Vicar Dan Hoarște, limba română, slujbă Ședinței de constituire Românești din această

La această Slujbă, constituire, a participat Președintele

Bisericii „Sf. Ierarh Brunswick. În Ședința ca, până la slujitor permanent, săvârșite o dată pe Bisericii „Sf. Ierarh Varlaam” – New Brunswick, comunitatea românească din Nova Scotia fiind parte integrantă a acestei Biserici. De asemenea, au fost aleși, în funcția de Epitrop și, respectiv, Controlor, Dna Simona Mihai și Dl Marius Vasilescu.

Slavă lui Dumnezeu că ne-a adunat în casa lui cea Sfântă. Mulțumim tuturor și să dea Dumnezeu ca această râvnă și acest imbold, spre a ne întâlni și a săvârși acest moment, să ne urmărească ani buni de aici înainte, spre Slava Preasfintei Treimi și mântuirea noastră.

Sfântă am săvârșit, cu Înaltpreasfințitului Părinte și cu prezența Părintelui prima Sfântă Liturghie în care a fost premergătoare a Misiunii Ortodoxe parte a Canadei.

cât și la Ședința de și Dna Camelia Radu, Consiliului Parohial al Varlaam” – New de constituire, s-a hotărât numirea/sosirea unui preot slujbele religioase să fie lună, de către Preotul

Comunitatea Românească din Provincia New Brunswick/Canada

În ziua de 1 noiembrie 2017, a avut Ședința lunară a Consiliului Parohial al Bisericii Românești „Sf. Ierarh Varlaam” – New Brunswick. Între punctele de pe ordinea de zi, a fost și înființarea Asociației Românești.

În acest ținut al Canadei, Asociația Românească a ființat o bună vreme, începând cu anii `70, însă nu după mulți ani de la Revoluția din `89, și-a încheiat activitatea. Acum, prin vot unanim, ea și-a reluat activitatea, urmând a fi înregistrată ca și persoană juridică.

Asociația Românească își propune :

- promovarea și valorificarea, printre membrii săi, a importanței și conservării valorilor patrimoniului limbii și culturii românești în Provincia New Brunswick.
- facilitarea integrării, cât mai ușoare, a romanilor nou-veniți în Provincie.
- promovarea valorilor culturale tradiționale românești în rândul Asociațiilor Multiculturale și al poporului canadian.

Asociația Românească din New Brunswick funcționează în cadrul Bisericii Românești „Sf. Ierarh Varlaam”, completându-i activitatea și lucrând în folosul enoriașilor și membrilor Comunității.

CUVINTE PENTRU SUFLET

Samânța care rodește...

Atunci când te naști, nu ești un copac, ci o sămânță!

Trebuie să crești, trebuie să ajungi la înflorire și la rodire, iar aceasta va fi mulțumirea ta, împlinirea ta. Această înflorire și rodire nu au nimic a face, nici cu puterea, nici cu banii, nici legătură, decât cu tine, cu cu faptul că, atunci când te ca ai trecut pe acolo și ai

Primul lucru este cel profund pe tine însuși. inferior, într-un fel sau neacceptarea faptului că problema superiorității Fiecare face parte dintr-o proprie, și, din acest lucru, comparație. Nici nu pot ființă, care să aibe totul în această lume. Unii nu au ezitat să încerce, dar au eșuat lamentabil.

Fii doar tu însuși și va fi suficient!

Camelia, 31 octombrie 2017

cu politica; nu are evoluția ta personală, uiți în urmă, se vede lăsat ceva roade.

de a te accepta în mod Fiecare se simte altul. Motivul este unic. Nu se pune sau inferiorității. categorie care îi este nu rezultă să-mi închipui o

FILE DE PATERIC

✠ Zis-a avva Nil: „Rugăciunea este izgonire a întristării și a mâhnirii”.

✠ A fost întrebat un bătrân: „Pentru ce niciodată nu te-ai trândăvit?” Și a răspuns: „Pentru că în fiecare zi aștept să mor”.

✠ Zis-a un bătrân: „Dacă în locul unde este cineva, se va strădui să facă vreun bine și nu va putea, să nu creadă că în alt loc va putea să-l facă”.

✠ Zis-a avva Alonie: „De n-aș fi stricat tot, n-aș fi putut să mă zidesc; adică, de n-aș fi lăsat tot ce mi se pare bun din voința mea, n-aș fi putut nicidecum să dobândesc fapte bune”.

✠ Zis-a avva Yperehie: „Odor scump este credinciosului *ascultarea*. Cel ce a câștigat-o, va fi ascultat de Domnul și cu îndrăzneală va sta înaintea Celui răstignit. Că Domnul Cel ce S-a răstignit,

ascultător S-a făcut până la moarte”.

✠ Un sihastru oarecare ședea lângă Nicopole, făcând multe fapte bune. Deci s-a întâmplat de au venit câțiva frați din chilie și a fost nevoit mai înainte de vreme să mănânce. Apoi au zis frații: „Nu te-ai scârbit astăzi, părinte?” Iar le-a răspuns, zicând: „Scârba mea este dacă-mi voi face voia”.

✠ Au zis bătrânii: „De vei vedea pe cel tânăr, de voia sa suindu-se la ceruri, apucă-l de picior și trage-l, căci nu îi este de folos”.

✠ Zis-a un bătrân: „Dacă face cineva lucrul lui Dumnezeu, după voia proprie, nu este pentru Dumnezeu lucrul lui. Dacă este cu neștiință, știu că va veni la calea lui Dumnezeu, dar dacă nu va merge la duhovnic, să ia binecuvântare și să asculte, cu anevoie va veni la calea lui Dumnezeu”.

✠ Spunea avva Agathon că mâniașul, măcar de va scula vreun mort, nu este primit la Dumnezeu.

✠ Zicea maica Teodora, că odată un bărbat evlavios era ocărât de oarecine și i-a zis aceuia: „Puteam și eu să-ți zic asemenea, dar dragostea lui Dumnezeu îmi închide gura”.

Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil

08 noiembrie

În fiecare an, pe data de 8 noiembrie, Biserica prăznuiește Soborul Sfinților Mihail și Gavriil și a tuturor Puterilor cerești celor fără de trupuri.

Deci, pe 8 noiembrie, nu îi prăznuim doar pe Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil, ci pe toate cetele îngerești, care nu s-au despărțit de Dumnezeu.

Lumea îngerească a fost creată de Dumnezeu, din nimic, nu din ceva preexistent și nici din ființa Sa. Referatul biblic despre creație nu vorbește în mod precis despre crearea îngerilor. Sfinții Părinți afirmă că la creație nu se vorbește explicit despre îngeri, din două motive: pe de o parte, evreii, înclinați spre idolatrie, ar fi căzut ușor în rătăcirea idolatră a popoarelor vecine, iar e de altă parte, în cartea Facerea, se urmărește doar înfățișarea începutului lumii văzute.

În ceea ce privește ierarhia îngerească, Dionisie Areopagitul vede cetele îngerești, în număr de nouă, așe-

zate în câte trei grupe suprapuse: Serafimi, Heruvimi, Scaune; Domnii, Puteri, Stăpânii; Începătorii, Arhangheli, Îngeri.

Biserica și-a dat consimțământul asupra acestei ierarhii, prin introducerea ei în pictura bisericească. Pentru că îngerii sunt netrupești, la ei nu se poate vorbi de gen și nici de o transplantare a speciei (Facerea 6.2), deci, ei nu se căsătoresc și nici nu se înmulțesc (Matei 22.30); nici nu mor (Luca 20.35-36). Îngerii își transmit unii altora propriile lor gânduri și hotărâri, fără să rostească cuvinte. Însă, pentru îndeplinirea slujbei lor și pentru o mai mare înțelegere din partea noastră, a oamenilor, ei pot lua înfățișare omenească (II Reg 6.17), pot să vorbească, să mănânce, să apară îmbrăcați și, uneori, să poarte aripi (Facerea 32.25, Luca 24.4, Matei 28.3, Apocalipsă 14.6).

Lucrarea principală a îngerilor este aceea de a-l întări și susține pe om, în a transfigura lumea.

Troparul Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil

Mai-marilor Voievozi ai oștirilor cerești, rugămu-vă pe voi noi, nevrednicii, ca, prin rugăciunile voastre, să ne acoperiți cu acoperământul aripilor mării voastre celei netrupești, păzindu-ne pe noi, cei ce cădem cu dinadinsul și strigăm: Izbăviți-ne din nevoi, ca niște Mai-mari peste cetele Puterilor celor de sus.

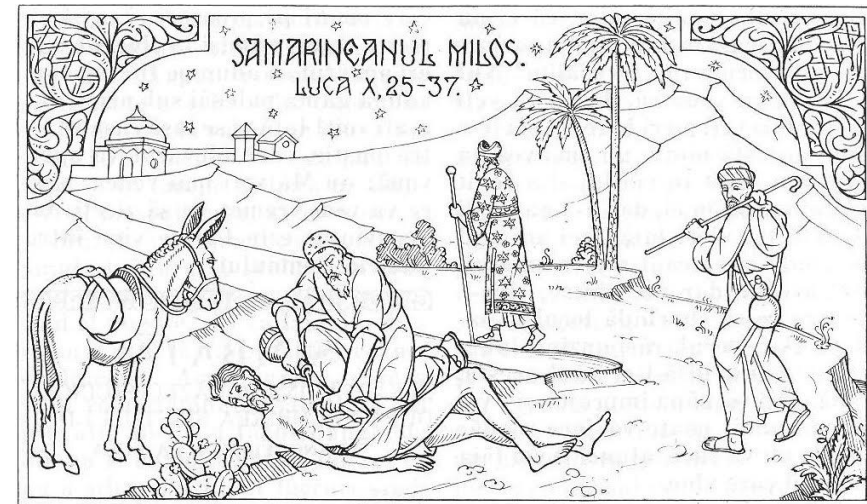

LĂSAȚI COPILII SĂ VINĂ LA MINE ȘI NU-I OPRIȚI

pagina celor mici

Pilda Bogatului nemilosiv și a săracului Lazăr: Luca 16.19-31

Pilda Samarineanului milosiv: Luca 10.25-37

Cine primește un copil în numele Meu, pe Mine mă primește.

Marcu 9.30-37

Iisus și ucenicii

Toamna

Demostene Botez

Toți acei ce-ntreaga vară
 Au lucrat din zori, în seară,
 Toamna au roade bogate
 Au și fructe, și bucate ,
 Mere,
 Pere,
 În panere.
 Prune
 Bune
 Și alune,
 Și gutui
 amăruți,
 Cu puf galben
 Ca de pui.
 Și tot felul de legume,
 De nu le mai știi pe nume.

Toamna

Sus, în pom, pe o crenguță,
 S-a oprit o vrăbiuță.
 Vrăbiuța și crenguța,
 Amandouă se dau huța.

Bate vântul mănios,
 Să dea vrăbiuța jos.
 Vrăbiuța stă pe loc
 Cu o frunză prinsă-n cioc.

Plouă

Pic, pic, plouă!
 Cui îi place ploaia?
 - Nouă!

Broasca zice: Oac, îmi place,
 Plouă și se fac băltoace!

Rața zice: Mac, mac, mac!
 Ce mai baie am să fac!

Offf, plâng bieții gândăcei...
 Dar deodată, pentru ei,
 Toate ciupercuțele
 Deschid umbreluțele.

A căzut întâia brumă

A căzut întâia brumă
 Și-au rămas copacii goi.
 Toamna trena și-o adună –
 Vrea să plece de la noi.

Pleacă toamna, iarna vine!
 Nu-i nimic, ne pare bine.
 Peste frunze vor cădea
 Fulgii albi, fulgii de nea.

Crizantemele-s brumate,
 Toate florile-nghețate,
 Dimineața-i ceață, rece,
 Vine iarna, toamna trece.

Și pădurea-i supărată –
 Și-a pierdut podoaba toată.
 Cântăreții îi plecară,
 Vor veni la primăvara.

Casa Domnului

Într-o seară de iarnă, o tânără familie stătea în jurul mesei.

Tatăl era trist și apăsător de griji, iar mama plângea, ținându-și fața în palme.
 Fetița lor cea mică, mirată de această situație, se apropie încet și întrebă:

- Mamă, de ce plângi?

- Fata mea, sunt zile grele, nu mai avem bani și pentru a putea trăi am vândut și casa aceasta frumoasă. Măine va trebui să ne mutăm într-o casă mult mai mică. De aceea plâng, fiindcă ne este greu să plecăm din acest loc minunat, unde am trăit în liniște atâția ani, și să ne mutăm într-o casă sărăcăcioasă și ca vai de ea...

- Dar, mamă, nu locuiește Dumnezeu și în casa aceea săracă, în care ne vom muta?

Mirați de credința copilei și de adevărul spus de aceasta, părinții au înțeles că, în viață, greutățile și necazurile de orice fel încolțesc sufletului omului, dar credința și speranța nu trebuie niciodată uitate, fiindcă, doar cu ele în suflet, drumul spinos al vieții e străbătut mai ușor.

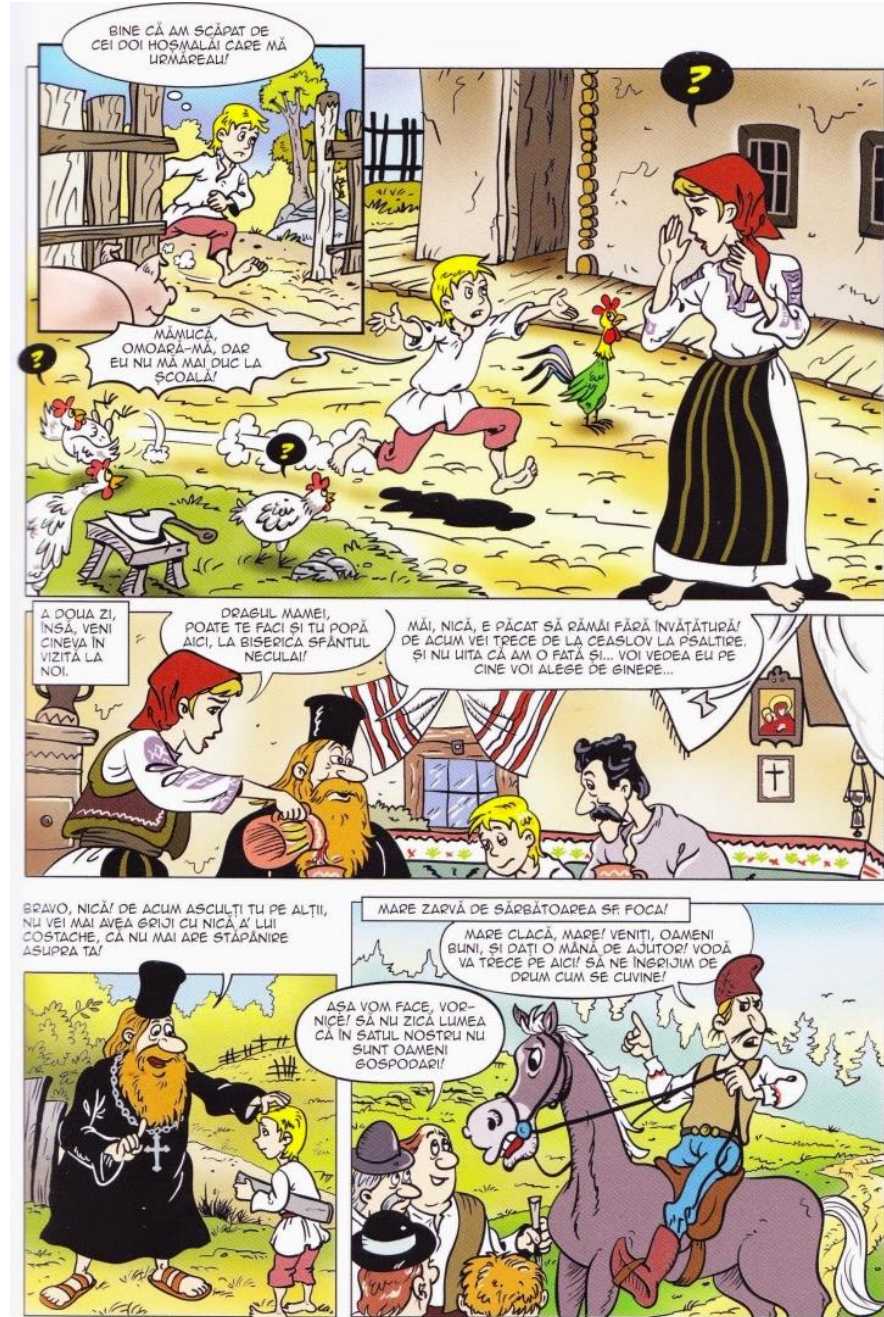
„Precum meșterul aruncă aurul în topitorie și-l lasă a se cerne și a se curăța prin foc până ce strălucește, tot așa și Dumnezeu lasă sufletele omenești să fie cercetate de necazuri, până ce se curăță și se lămuresc”.

„De aceea, o astfel de cercetare a lui Dumnezeu este o mare binefacere pentru suflet.” (Sfântul Ioan Gură de Aur)

Amintiri din copilărie de Ion Creangă (fragment)

(benzi desenate)

Cenușăreasa

A fost odată o fată frumoasă și bună la suflet. După ce mama ei muri, tatăl fetei își luă altă nevastă. Mama vitregă, o femeie haină, aduse-n casă și pe cele două fete ale ei, încrezute și egoiste. Toate trei o oropseau pe biata fată, punând-o, din zori și până-n noapte, la cele mai grele trenuri din gospodărie.

Și pentru că obișnuia să doarmă în cenușa de la vatră, ele o porecliseră Cenușăreasa. Într-o zi, în casa lor sosi un mesager al regelui, care aduse un răvaș, prin care Măria Sa le invita la balul de la palat pe toate fetele frumoase, căci fiul său, prințul, dorea să-și aleagă dintre ele pe cea care avea să-i fie mireasă. Cenușăreasa privea cu tristețe la surorile ei vitrege care, gătite cu cele mai alese veșminte ale lor, se urcaseră în caleașcă și porniseră spre bal. Însă abia plecaseră acestea, că fetei i se și arătă o zână bună. Cu puterile ei magice, transformă niște șoriceți în armăsari falnici și un

bostan măricel, într-o caleașcă aurită. Apoi, îi preschimbă Cenușăresei straițele ponosite într-o preafrumoasă rochie de bal, iar ca să arate ca o prințesă, îi dădu și o pereche de conduri de cleștar.

- Ai grijă, draga mea, să pleci de la palat înainte de miezul nopții, căci atunci se vor

destrăma toate farmecele mele!, o povățui zâna cea bună, după ce fata urcă în caleașcă.

La Bal, Cenușăreasa se arătă a fi cea mai strălucitoare dintre tinerele aflate acolo, și asta îl făcu pe prinț să danseze numai cu ea.

Deodată, orologiul din turnul palatului se porni să bată miezul nopții. Speriată, fata se smulse din brațele prințului și o luă la fugă către ieșire. Dar, în vreme ce cobora grăbită scările palatului,

își pierdu un condur. Și nici că întoarcă, să-l ia. Se urcă în mare grabă spre casă. cea de-a bătaie a orologiului, nopții, vraja se risipi Cenușăreasa se îmbrăcată în straițe.

mai avu vreme să se calească și porni în Iar când răsună douăsprezece vestind miezul și pomeni ponositele ei

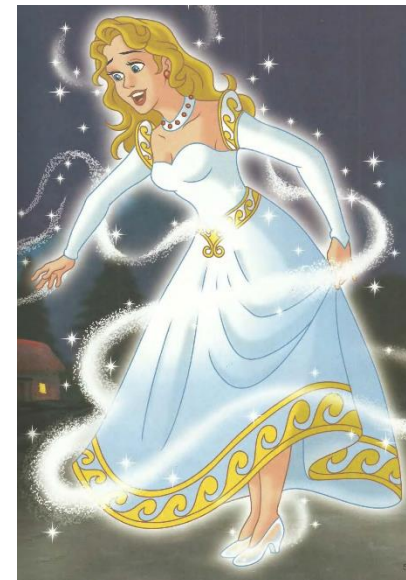
A doua zi, prințul trimise câțiva slujiotri să meargă din casă în casă, cu condurul de cleștar, și le porunci să-i găsească domnița, care îl pierduse în noaptea balului.

- Nu mă voi căsători, decât cu fata căreia i se va potrivi condurul de cleștar!, le spusese el.

căsătorit cu frumosul prinț! Și au trăit fericiți, până la adânci bătrâneți.

Slujitorii ajunseră, în cele din urmă, și la casa în care locuia Cenușăreasa. Surorile vitrege se chinură în zadar să-și vâre picioarele butucănoase în delicatul condur. Arătându-se la față, Cenușăreasa își luă inima în dinți și îi rugă pe slujitori s-o lase și pe ea să încerce. Aceștia se învoiră și, spre mirarea tuturor, condurul îi veni, ca turnat. Cenușăreasa a fost condusă de îndată la palat, unde, în scurtă vreme, s-a și

OAMENI...LOCURI...TALENTE...

Mă numesc Teodora Strynatka și sunt din Bacău. Am părăsit România în anul 2004 și am locuit în Atlanta, Georgia, USA, timp de 4 ani. Am locuit în Belgia, timp de 1 an și, de 8 ani, mă aflu în Canada.

Pictesz de la vârsta de 7 ani, când am participat la cursurile de artă ale Clubului Elevilor din Bacău, sub conducerea Doamnei Profesoare Călin Veronica. În clasa a 5-a, am fost acceptată, în urma unui examen, în cadrul programului de artă plastică, de la Liceul de Artă Bacău, sub conducerea Domnului Profesor Ion Lăzureanu. În cadrul acestui liceu, anii de școală.

Din clasa a 9-a, am urmat cursurile de artă plastică, sub conducerea Doamnei Profesoare Natașa Biologie din Bacău, renunțat la artă.

În Statele Unite, am devenit o viața mea, în special iarnă ale Canadei.

Pictesz peisaje în ultima vreme, am proiecte cusute pe sau cusute pe a picta vine, de

„George Apostu”, din conducerea

am urmat cursurile de conducerea Doamnei Lăzureanu. După cursurile Facultății de timp în care am

Unite, la insistențele reluat acest hobby, ocupație serioasă în în perioadele lungi de

ulei pe pânză, iar în început câteva pânză de sac, cu lână etamină. Inspirația de regulă, din imaginile

minunate, pe care le întâlnesc în călătoriile prin lume, pe care le fac alături de soțul meu. Pictesz însă, de cele mai multe ori, imagini din frumoasa noastră țară: *România la țară, România la munte, România în Delta sau la Marea Neagră* - România noastră pitorească, pe care o îndrăgesc, pe care încerc să o vizitez an de an, România, pe care am părăsit-o, de nevoie și nu din plăcere, România de care îmi este dor...

De cate ori mi se face dor de țară, pictesz sau privesc tablourile deja pictate și simt cum dorul devine mai mărunț. Sunt mândră de România mea, sunt mândră că Engleza mea are accent și mândră răspund când sunt întrebată de unde vin, mândră răspund că România e țara mea de baștină; sunt mândră să povestesc celor din Canada despre cultura Românească, despre limba Românească, despre tradițiile și locurile pitorești ale României și, nu în ultimul rând, să le îmbunătățesc imaginea, cu tablourile mele! Și cu drag îi invit pe toți să viziteze România.

Doamna Teodora Strynatka locuiește în Fredericton, New Brunswick

**Whoever confesses Me before men I will also confess
before my Father who is in heaven”
(Matt. 10:32)**

Rev. Fr. Andrew Allain
”St. Nicholas” Greek Orthodox Church – Saint John, New Brunswick

With these words, our Lord gives us a promise worth its weight in gold. It is a promise with all of its conditions made clearly known from the beginning. What does it truly mean to confess Christ before men? Is this done by a singular phrase or utterance? Is this accomplished by means of a singular action? This confession of Christ is multi-faceted and synergistic. The Scriptures give much instruction and welcomed clarity in this regard. Our Lord is confronted by a scribe in the Gospel of Mark who asks Him what is the first or greatest commandment of all. In this instance, our Lord gives us even clearer instruction concerning its meaning. “The first of all the commandments is: ‘Hear, O Israel, the Lord our God, the Lord is one. And you shall love the Lord your God with all your heart, with all your soul, with all your mind, and with all your strength” (Mark 12:29-30).

Our Lord does not mention in this verse that this confession is solely verbal. A mere profession of faith is insufficient to satisfy the requirements of this first of commandments, and that same basic vocalization is inadequate to fully confess Christ before men. One can infer from this commandment that our Lord desires that men confess Him in all aspects of life. It is insufficient for Christians to confess Christ with their lips while having absolutely no experience of Him. Such a “confession” would be empty and perhaps even harmful, leading men astray in their search for the truth. Consider the seven sons of Sceva: they recognized power residing in the name of Jesus Christ, yet they did not know Him. When they attempted to exorcize a demoniac, in the name of “the Jesus whom Paul preaches” (Acts 19:13), they were overpowered by the possessed man, stripped naked, and chased out of the house. There can be danger in presuming that a verbal acknowledgement of Christ’s Lordship is sufficient to count as confessing Him before men. A man that has not truly experienced Jesus Christ can only theorize about the Divine. Even if that man should happen to be correct in what he says, his understanding and confession will always fall short of its potential fullness.

Since the time of the Fall, man has been knowingly or unknowingly in constant search of communion with God. St. Augustine aptly described this phenomenon when he penned, “You move us to delight in praising You; for You have formed us for Yourself, and our hearts are restless till they find rest in You.” (*Confessions* 1, 1). This desire for communion with God manifests itself in a great many ways. Some seek to fill the void with religious expression, others with vice. Still others, despite having the best of intentions, will try to brush this instinct aside and utterly ignore it. However, the grace of God knows no boundaries, despite respecting the free will of every human being. When presented with the healing grace of God, the post-Fall man in his fractured state is drawn to the one thing that will once again make him whole; the healing presence and grace of God.

Contrary to the man who speaks of Christ through mere mental acknowledgement, the man that speaks of Christ from true experience is a light of the world, shining for all to see and guiding all on a straight path. Truly did Christ say to His Disciples, “You are the light of the world” (Matt. 5:14). The man who has known Christ confesses the Saviour not only with his lips but with his whole being. This man who has this true experience is in constant and perfect communion with God. To live otherwise is to live in horrible agony. In his Christ-like selflessness he lives not for his own glory, but to the glory of God. This is the life written of by St. Paul when he encouraged the Colossians, “And whatever you do in word or deed, do all in the name of the Lord Jesus, giving thanks to God the Father through Him” (Colossians 3:17). Having been transformed through his encounter with the Divine, glorious Son of God, this same man begins to view his fellow man not with contempt, but with compassion. He instead finds himself viewing man’s separation from God as a disease (illness) of the soul, mind, and whole self to be treated. In the same way that the physically ill man looks to the physically healthy man with the desire to once again be well, so too does the spiritually ill man look to the spiritually well man with desire to become whole again.

“In the same way, let your light shine before others, that they may see your good deeds and glorify your Father in heaven” (Matthew 5:16). The man who truly confesses Christ is a well man; a man who is healed and delivered from the illness of separation from God that plagues mankind. This man is not an echo chamber or mere repository of treasure, keeping this experience of God within. He is a member of the larger community of Christians, the Church. His desire to be in communion with God is what leads him to confess him from within, both mind and soul. This is then completed by the public profession of faith which is not only part of Christian initiation, but is part of the daily cycle of prayer of the Church. The transformed man who confesses Christ truly maintains a life that is exemplary and he shuns all selfishness and vice. He is in constant and perfect communion with God. This is the ultimate goal of the Christian life. “If anyone loves Me, he will keep My word; and My Father will love him, and We will come to him and make Our home with him.” (John 14:23)

There is one more situation to consider in respect to confessing Christ. While confessing Him with soul, mind, and strength are all absolutely necessary elements of proper confession, there remains one more method of confession which is strong enough to convert even the hardest of hearts. To live for Christ is truly a beautiful thing, and is the desire of all true Christians. However, to die for Christ is to be a true witness to who He is, leaving no room for doubt in the heart of the martyr or the hearts of those bearing witness to his martyrdom. The truly confessing man will take this martyrdom, this killing of the flesh, with no resistance, even to the point of forgiving and praying for those who are killing him. This is a direct imitation of Christ’s own actions towards His persecutors, even asking for the Father to forgive those who spurned and mutilated Him in the midst of His Passion (Luke 23:34).

The promise that our Lord makes concerning martyrdom is one of assured salvation. St. Matthew recorded Christ as having said, “For whoever desires to save his life will lose it, but whoever loses his life for My sake will save it” (Luke 9:24).

However, martyrdom involves a sacrifice so hard that it would be unthinkable in most cases. The infancy stage of Christianity was one filled with so many martyrs that if it were not for their great faith and example, the Church would have perhaps ceased to exist. The modern-day Christian is likewise called to witness in this way. It was a command of Christ from the beginning and will always be binding to us. We must be willing to give all in our pursuit of and service to the Lord.

In today's world, the slaughter of innocent Christians has reached its highest levels in the two millennia of Christianity's existence. In times such as these when so many Christians are murdered for their unwavering faith in God, we may be tempted to cry out with the martyrs of St. John's Apocalypse, "How long, O Lord, holy and true, until You judge and avenge our blood on those who dwell on the earth?" (Rev. 6:10), yet we must also honour their sacrifice of service to God. They have well understood Christ's admonishment not to "fear those who kill the body but cannot kill the soul. But rather fear Him who is able to destroy both soul and body in hell" (Matt. 10:28). However, it should be remembered that this surge in animosity toward Christians and the increase in those being martyred for their faith is far from being a deterrent to new converts. The Churches of the Middle East, Africa, and Asia continue to be full, with new members joining every day. This is a true testimony to the power of martyrdom in the name of Christ. "If anyone desires to come after me, let him deny himself, and take up his cross, and follow me. For whoever desires to save his life will lose it, but whoever loses his life for My sake will find it" (Matt. 16:24-25).

The ways to confess Christ are many, and Christians must at all times be vigilant and make sure that their confession of Christ never ceases. To cease confessing Christ is to cease living in Him, to cut oneself off from Him. If one ceases to confess Christ, the consequence of doing so is to live a life worse than anything imaginable. The Christian confesses Christ with voice, heart, soul, mind, and body, even willing to give up his life. Thus, the whole man is caught up in confessing the Lord and Saviour, leaving nothing behind and holding nothing back from his Creator. In confessing Christ in this manner, the Christian confesses to the whole of humanity the greatness of Christ and in turn, Christ too will confess him before His Father who is in heaven.

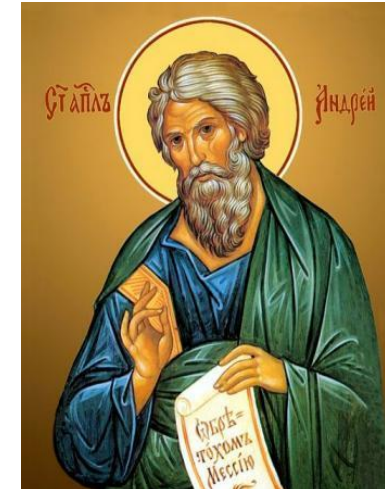

Sfântul Apostol Andrei, cel întâi chemat Ocrotitorul României

30 noiembrie

La noi în țară, Sfântul Apostol Andrei se bucură de o cinstită deosebită, fiind considerat Apostolul românilor sau creștinătorul poporului român, motiv pentru care numeroase biserici de mir și mănăstiri l-au luat ca ocrotitor și îl prăznuiesc în fiecare an, organizând ample evenimente religioase și culturale.

Andrei, slăvitul Apostol al lui Hristos, era originar din Betsaida, cetate de pe țărmul vestic al Lacului Ghenizaret. Era frate drept cu Simon, Sfântul Apostol Petru, dar, spre deosebire de acela, care era căsătorit, Andrei a ales să-și trăiască viața în feciorie și locuia în casa fratelui său. Ei practicau împreună meseria de pescari, învățată de la tatăl lor Iona, și respectau cu multă evlavie poruncile Legii.

Atunci când Sfântul Ioan Botezătorul străbătea Iudeea și ținutul de dincolo de Iordan, propovăduind împărăția lui Dumnezeu și chemarea la pocăință, Andrei a alergat la El, renunțând la tot ceea ce îl lega de lume și i s-a făcut ucenic.

Într-o zi, după ce l-a botezat pe Iisus, Ioan Botezătorul era cu Andrei și cu un alt ucenic al său, viitorul Apostol și Evanghelist Ioan, și, arătând spre Domnul Iisus Hristos care trecea pe acolo, a spus: „Iată Mielul lui Dumnezeu!” (Ioan 1.35). La acest cuvânt al învățătorului lor, care le arăta spre Acela pentru care el fusese trimis de Dumnezeu ca Înaintemergător, Ioan și Andrei au mers după Iisus, ca să afle mai multe despre El.

Andrei a dobândit convingerea că acest Iisus este Mesia cel așteptat de veacuri de poporul său, Mântuitorul lumii. Cu mare bucurie, s-a dus apoi să spună și fratelui său Simon: „Am găsit pe Mesia!” (Ioan 1.41) și l-a condus la Iisus. Andrei a fost, așadar, cel dintâi chemat să recunoască pe Hristos și el a vestit acest adevăr și lui Petru. De aceea, Sfântul Andrei a primit între apostoli supranumele de „primul chemat” sau „cel dintâi chemat”. Întâlnirea cu Mântuitorul Hristos i-a schimbat întreg cursul vieții.

Pretutindeni unde mergea Domnul, prin sate și orașe, în munți, pe mare sau în pustie, Andrei era aproape de El, pentru a se hrăni din izvorul de apă vie al Cuvântului cel veșnic. Ucenicul cel întâi-chemat a fost prezent la înmulțirea pâinilor (Ioan, cap. 6).

Andrei nutrea o prietenie aparte pentru Filip, un alt apostol al Domnului, originar și el din Betsaida. Atunci când elinii i-au cerut lui Filip să-i ducă să vadă pe

Hristos, acesta a mers și i-a spus lui Andrei, pentru că avea o mai mare familiaritate cu Învățătorul (Ioan 12.20).

După apostolii Petru, Ioan și Iacov, martori ai descoperirilor celor mai înalte despre dumnezeirea Mântuitorului Hristos, urmează Sfântul Andrei, pentru a exercita nu o autoritate, ci având o anume prioritate față de ceilalți ucenici. El a fost martor al evenimentelor care au însoțit mântuitoarele Patimi ale Domnului și a participat, alături de ceilalți, la întâlnirile cu Hristos-Domnul, după sfânta Sa Înviere.

La Cincizecime, Andrei a primit și el plinătatea harului Sfântului Duh și sorții i-au rânduit propovăduirea Evangheliei în ținuturile situate pe coastele Mării Negre, în Bitinia, Tracia, și Grecia (Macedonia, Tesalia și Ahaia). Credincios poruncilor Domnului, n-a luat cu el nici pungă, nici traistă, nici toiag (Matei 10.10) și a plecat la drum să ducă și acelor neamuri Vestea cea Bună a mântuirii. A înfruntat încercări și primejdii, boli, pericolul tâlharilor, persecuții din partea evreilor și păgânilor, însă în toate locurile pe unde a mers Duhul Sfânt era cu el: vorbea prin gura lui, săvârșea minuni și vindecări, îi aducea în suflet răbdare și bucurie în încercări.

Mai întâi s-a dus la Amisos, pe țărmul Mării Negre, și a convertit la creștinism un mare număr de evrei, apoi a vindecat prin puterea lui Dumnezeu pe cei ce sufereau de diferite boli. Și-a continuat misiunea în Trebizonda și Lazic, iar de Paști s-a întors la Ierusalim. După aceea, a plecat împreună cu Sfântul Ioan Teologul la Efes și a predicat Evanghelia o vreme în regiunile vestice ale Asiei Mici. Urcând spre Propontida și vestind cuvântul vieții veșnice în așezările Niceea, Nicomidia, Calcedon, Heraclea Pontului, Amastris, a avut de înfruntat de mai multe ori fanatismul închinătorilor la idoli și gândirea înșelătoare a sofistilor, dar i-a redus la tăcere și pe unii și pe alții prin înțelepciunea, faptele și minunile sale.

Ajuns la Sinope, a eliberat din lanțuri, prin rugăciune, pe Apostolul Matia. A fost prins de păgânii care s-au mâniat și a suferit chinuri din partea acelor: aruncat la pământ, lovit din toate părțile, Sfântul Andrei nu a căutat să fugă sau să se apere. A îndurat toate cu răbdare, asemănându-se Învățătorului său. Văzând tăria sfântului, îndelunga răbdare în fața chinurilor și numeroasele minuni care se săvârșeau, locuitorii din Sinope s-au pocăit, cerându-i iertare și primind botezul creștin.

Andrei a așezat episcop și preoți în Sinope, apoi a plecat către orașele din Pont, pe care le evanghelizase deja, pentru a le întări în credință. A continuat acolo predica sa, respingând rătăcirile păgânilor în Neomezarea și Samosata, apoi s-a reîntors la Ierusalim pentru a lua parte la sinodul din anul 50 privind primirea păgânilor în Biserică (Faptele Apostolilor 15.6).

După sărbătoarea Paștilor, a însoțit o vreme pe Matia și pe Tadeu către hotarele Mesopotamiei, plecând după aceea spre regiunile barbare de la răsăritul Mării Negre, în sudul Rusiei de azi, în Crimeea și în sudul Ucrainei. S-a îndreptat apoi către Tracia și a luminat prin predica sa inimile locuitorilor orașelului Byzantion. A întemeiat o biserică închinată Maicii Domnului și a hirotonit episcop pe Stahie, despre care se spune că este persoana pomenită de Sfântul Apostol Pavel în Epistola către Romani 16.9. A continuat neobositul său periplu în Tracia, Macedonia și Tesalia, ajungând până în Peloponez, la Patras.

Aici sfântul Apostol a convertit la creștinism pe soția proconsulului roman,

Maximila, pe care a vindecat-o de o boală socotită incurabilă. El a răspândit binefacerile și asupra celorlalți locuitori, astfel încât, în scurt timp, s-a constituit o comunitate a ucenicilor lui Hristos. În perioada absenței din oraș a proconsulului Egeatus, sfântul Andrei l-a botezat și pe fratele acestuia, Stratocles, însă la întoarcere Egeatus s-a mâniat foarte, văzând cum credința creștină a pătruns în propria-i casă. A poruncit ca Andrei să fie închis, dar slăvitul Apostol al lui Hristos, în închisoare fiind, și-a continuat propovăduirea și a hirotonit episcop pe Stratocles. După câteva zile, sentința s-a pronunțat fără judecată, iar sfântul Andrei a fost răstignit, cu capul în jos, pe o cruce în formă de X. A primit cu bucurie moartea martirică, oprind pe prietenii săi care voiau să-l elibereze,

binecuvântând pe credincioși. Biserica primară a stabilit, încă de pe la sfârșitul secolului al II-lea, ca dată de prăznuire a pătimirii sale ziua de 30 noiembrie. Nu se cunoaște anul martiriului său; unii istoricii îl fixează în timpul persecuției lui Nero, pe la anii 64-67, iar alții mai târziu, la sfârșitul veacului apostolic, în vremea persecuției poruncite de împăratul Domițian. Proconsulul roman din Patras a murit la puțină vreme după aceea de o moarte năpraznică, drept pedeapsă pentru nedreptatea săvârșită.

După mulți ani, la 3 martie 357, cinstitele moaște ale Sfântului Andrei au fost mutate de la Patras, la Constantinopol de către Sfântul Artemie, din porunca împăratului Constanțiu, fiul Sfântului Constantin cel Mare. Moaștele Sfântului Andrei au fost așezate atunci, împreună cu moaștele Sfinților Luca și Tadeu, în noua biserică a Sfinților Apostoli.

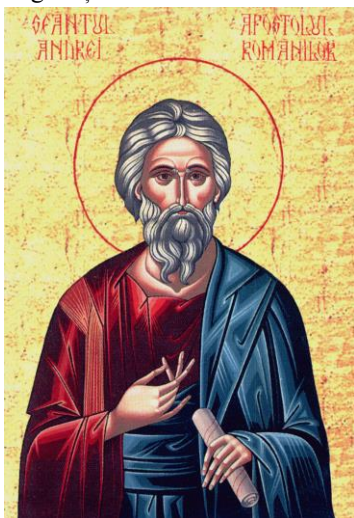
De numele Sfântului Apostol Andrei este legată și originea Bisericii dreptmăritoare din România. Din mărturiile istoricilor și din Sfânta Tradiție reiese că Sfântul Andrei este și primul propovăduitor al Evangheliei la strămoșii noștri daco-romani, fiind considerat „nașul poporului român”. Creștinismul românesc are deci origine apostolică.

Fiindu-i încredințate spre evanghelizare ținuturile din preajma Mării Negre, este cert că în drumul său Apostolul dintâi chemat a predicat Evanghelia atât în sudul Basarabiei, cât și în Scitia Mică (Dobrogea de azi).

Numai astfel se explică faptul că primul centru episcopal cunoscut pe teritoriul țării noastre a fost la Tomis, iar tradițiile și obiceiurile populare românești consideră pe Sfântul Andrei ca un părinte spiritual al neamului nostru, ziua de 30 noiembrie fiind însoțită la noi de bogate și semnificative elemente folclorice.

În anul 1995, Ortodoxe Române a Apostol Andrei să calendarul iar în 1997 a fost României. Ziua sărbătoare națională hotărârii Sfântului 2001. Sunt acestea, raportării noastre la activitatea Apostol Andrei de României, fiind istoria noastră care se bucură rândul ortodocși poate fi sa drept ocrotitor al viitoarei Catedrale a Mântuirii Neamului românesc.

Moaștele Sfântului Apostol Andrei, cel întâi chemat și Ocrotitorul României, au fost aduse pentru prima dată în țara noastră la Iași, în 1996. În felul acesta, Sfântul revenea pe pământul românesc, după aproape 2000 de ani de când pășise pe aceste meleaguri pentru a răspândi Evanghelia lui Hristos.

Sfântul Sinod al Bisericii hotărât ca ziua Sfântului fie însemnată în bisericesc cu cruce roșie, proclamat Ocrotitorul prăznuirii sale a devenit bisericesc, ca urmare a Sinod din 14 noiembrie desigur, expresii ale propria identitate creștină, misionară a Sfântului pe teritoriul de azi al semnificativă pentru bisericesc. Evlavia de Sfântul Apostol Andrei în credincioșilor români identificată și în alegerea

Troparul Sfântului Apostol Andrei, Cel întâi chemat, Ocrotitorul Românilor

Fiu al Galileei și frate al lui Petru, dintre pescari în soborul Apostolilor întâi ai fost chemat, Andrei cel minunat, iar de la mormântul tău din Patras chemi popoarele la Dumnezeu și atunci ne-ai umplut de bucurie când în România iarași ai venit, unde pe Hristos Domnul L-ai propovăduit.

POSTUL CRĂCIUNULUI (cum se ține?!)

Postul Nașterii Mântuitorului sau Postul Crăciunului, așa cum este cunoscut de către toți credincioșii, este ținut cu strictețe de către credincioșii din întreaga lume. Prin intermediul acestui post, Dumnezeu ne dă puțința curățării trupești și sufletești, spre întâmpinarea, așa cum se cuvine, a Nașterii Domnului.

Acest perioadă închipuie postul de patruzeci de zile a Proorocului Moise, dar și postul patriarhilor din Vechiul Testament. Precum cei de atunci așteptau venirea Mântuitorului pe pământ, cu post și rugăciune, așa se cuvine ca toți credincioșii să aștepte și să întâmpine, prin ajunare, Fiul lui Dumnezeu, născut din Fecioara Maria.

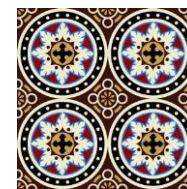
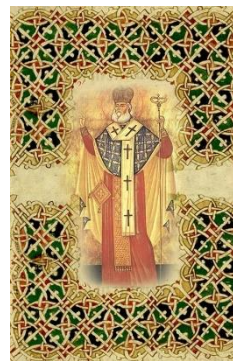
Acest post ține 40 de zile; începe la data de 15 noiembrie și sfârșește la 25 decembrie. În perioada acestui post, credincioșii ar trebui să consume [mâncăruri de post](#).

Se obișnuiește ca toți credincioșii să postească de carne, brânză și ouă, în timp ce luna, miercuri și vinerea, se consumă mâncare fara ulei și fără vin. În zilele de marți și joi, se face dezlegare la untdelemn și vin și chiar la pește, în perioada 21 noiembrie – 20 decembrie, dacă, în calendar, este sărbătorit un Sfânt cu „cruce neagră - †”. Mai mult, sâmbetele și duminicile, în aceeași perioadă (21 noiembrie – 20 decembrie) se dezleagă de untdelemn, pește și vin.

Dacă în zilele de luni, miercuri și vineri, Biserica Ortodoxă prăznuiește vreun sfânt mare, însemnat în calendar cu cruce neagră, creștinii pot consuma untdelemn și vin; iar dacă hramul bisericii sau vreo sărbătoare însemnată în calendar cu cruce roșie, atunci se face dezlegarea și la pește.

În ziua de Ajun (24 decembrie) se mănâncă abia seara și doar: grâu fiert, îndulcit cu miere, covrigi, turte din făină și poame, deoarece cu semințe a ajunat și Daniil proorocul și cei trei tineri din Babilon, care au prevestit și așteptat Nașterea Mântuitorului. De Crăciun, indiferent de ziua în care ar cădea, se mănâncă de dulce.

Se face dezlegare la pește când Biserica Ortodoxă prăznuiește Intrarea în Biserică a Maicii Domnului, pe 21 noiembrie, indiferent dacă această sărbătoare va cădea miercuri sau vinerea.

CALENDAR

= mari români născuți în luna noiembrie =

- 01 noiembrie 1823: Lascăr Catargiu, om politic, prim-ministru al Principatelor Unite și al Regatului României (d. 1899)
- 04 noiembrie 1872: Barbu Știrbey, om politic (d. 1946)
- 04 noiembrie 1951: Traian Băsescu, președinte al României
- 05 noiembrie 1880: Mihail Sadoveanu, scriitor (d. 1961)
- 06 noiembrie 1882: Aurel Vlaicu, inginer și aviator (d. 1913)
- 08 noiembrie 1857: Alexandru C. Cuza, profesor și om politic (d. 1947)
- 08 noiembrie 1869: Nicolae Paulescu, medic, unul dintre descoperitorii insulinei (d.1931)
- 09 noiembrie 1933: Lucian Pintilie, regizor de teatru și film
- 11 noiembrie 1933: Ștefan Bănică, actor (d. 1995)
- 11 noiembrie 1950: Mircea Dinescu, poet și jurnalist
- 12 noiembrie 1955: Sorin Cârțu, fotbalist și antrenor
- 12 noiembrie 1961: Nadia Comăneci, gimnastă
- 14 noiembrie 1932: Geo Saizescu, regizor (d. 2013)
- 14 noiembrie 1975: Gabriela Szabo, atletă
- 15 noiembrie 1845: Vasile Conta filosof poet și om politic (d. 1882)
- 15 noiembrie 1868: Emil Racoviță, biolog și explorator, fondatorul biospeologiei (d. 1947)
- 16 noiembrie 1816: Andrei Mureșanu, poet, traducător și eseist (d. 1863)
- 16 noiembrie 1903: Dumitru Stăniloae, scriitor și teolog, deținut politic în perioada regimului comunist (d. 1993)
- 18 noiembrie 1906: Corneliu Baba, pictor (d. 1997)
- 19 noiembrie 1939: Emil Constantinescu, președinte al României
- 21 noiembrie 1918: Constantin Galeriu, preot și profesor de teologie (d. 2003)
- 24 noiembrie 1941: Emil Hossu, actor
- 25 noiembrie 1863: Ion Cantacuzino, medic și bacteriolog (d. 1934)
- 26 noiembrie 1909: Eugène Ionesco, dramaturg român de limbă franceză (d. 1994)
- 26 noiembrie 1949: Ivan Patzaichin, campion de caiac-canoe
- 27 noiembrie 1818: Aron Pumnul, lingvist și istoric literar, fruntaș al Revoluției de la 1848 în Transilvania, profesor al lui Mihai Eminescu (d.1866)
- 27 noiembrie 1867: Grigore Antipa, biolog, ihtiolog, zoolog și oceanolog (d. 1944)
- 27 noiembrie 1884: Vasile Voiculescu, poet, prozator și dramaturg (d. 1963)
- 27 noiembrie 1885: Liviu Rebreanu, scriitor (d. 1944)
- 27 noiembrie 1912: Dina Cocea, actriță (d. 2008)
- 27 noiembrie 1924: Nina Cassian, poetă și eseistă (d. 2014)
- 27 noiembrie 1939: Nicolae Manolescu, critic literar
- 28 noiembrie 1912: Colea Răutu, actor român de teatru și film (d. 2008)
- 28 noiembrie 1948: Mariana Nicolesco, soprană
- 29 noiembrie 1924: Mihai Mereuță, actor român de teatru și film (d. 2003)

NOIEMBRIE

ziua 10 ore, noaptea 14 ore

- 1 M † Sf. doctori fără de arginți Cosma și Damian (*Post*)
- 2 J Sf. Mc. Achindin, Pigasie, Elpifidor, Aftonie și Agapie
- 3 V Sf. Mc. Achepsima Ep., Iosif pr. și Aitala diac. (*Post*)
- 4 S Cuv. Ioanichie cel Mare; Sf. Mc. Nicandru. și Ermeu (*Pomenirea morților*)
- 5 D Sf. Mc. Galaction și Epistimia; **Duminica a XXII-a după Rusalii (Bogatul nemilostiv și săracul Lazăr); Ap. Galateni VI, 11-18; Ev. Luca XVI, 19-31**
- 6 L Sf. Pavel Mărt., Patr. Constantinopolului; Cuv. Luca
- 7 M Sf. 33 de Mc. din Melitina; Cuv. Lazăr
- 8 M †) **Soborul Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil (*Post*)**
- 9 J Sf. Mc. Claudiu, Castor, Sempronian și Nicostrat; Sf. Ier. Nectarie
- 10 V Sf. Ap. Rodion, Olimp, Erast și Sosipatru; Sf. Mc. Orest (*Post*)
- 11 S Sf. M. Mc. Mina; Sf. Mc. Victor, Vichentie și Ștefanida; Cuv. Teodor Studitul
- 12 D Sf. Ioan cel Milostiv; Cuv. Nil Pustnicul; **Sf. Martiri și Mărt. năsăudeni: Atanasie Todoran, Vasile, Grigore și Vasile. Duminica a XXV-a după Rusalii (Pilda samarineanului milostiv); Ap. Efeseni IV, 1-7; Ev. Luca X, 25-37; glas 6, voscr. 1**
- 13 L †) Sf. Ioan Gură de Aur, Arhiep. Constantinopolului; Sf. Mc. Damaschin
- 14 M †) Sf. Ap. Filip; (*Lăsatul secului pentru Postul Crăciunului*)
- 15 M †) Cuv. Paisie de la Neamț (*Începutul Postului Crăciunului*) (*Post*)
- 16 J †) Sf. Ap. și Ev. Matei (*Dezlegare la ulei și vin*)
- 17 V Sf. Grigorie Taumaturgul, Ep. Neocezareei; Cuv. Mărt. Lazăr Zugravul (*Post*)
- 18 S Sf. M. Mc. Platon; Sf. Mc. Romano și Zaheu, diac. (*Dezlegare la ulei și vin*)
- 19 D Sf. Prooroc Avdie; Sf. Sfințit Mc. Varlaam (*Dezlegare la ulei și vin*)
- Duminica a XXVI-a după Rusalii (Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina); Ap. Efeseni V, 9-19; Ev. Luca XII, 16-21; glas 7, voscr. 2**
- 20 L Înaintepăznuirea intrării în Biserica a Maicii Domnului; †) Sf. Grigorie Decapolitul; Sf. Mc. nDasie; Sf. Proclu, Patr. Constantinopolului (*Post*)
- 21 M (†) Intrarea în Biserica a Maicii Domnului (Vovidenia) (*Dezlegare la pește*)**
- 22 M Sf. Ap. Filimon, Arhip și Onisim; Sf. Mc. Cecilia (*Post*)
- 23 J †) Cuv. Antonie de la Iezerul-Vâlcea (*Dezlegare la pește*)
- 24 V Sf. Mc. Clement, Ep. Romei și Petru, Ep. Alexandriei (*Post*)
- 25 S †) Sf. M. Mc. Ecaterina; Sf. M. Mc. Mercurie (*Odovania Praznicului intrării în Biserica a Maicii Domnului*) (*Dezlegare la pește*)
- 26 D Cuv. Alipie Stălpnicul, Nicon și Stelian Paflagonul (*Dezlegare la pește*)**
- Duminica a XXX-a după Rusalii (Dregătorul bogat - păzirea poruncilor); Ap. Coloseni III, 12-16; Ev. Luca XVIII, 18-27; glas 8, voscr. 3**
- 27 L Sf. M. Mc. Iacob Persul; Cuv. Natanail și Pinufrie (*Post*)
- 28 M Sf. Cuv. Ștefan cel Nou; Sf. Mc. Irinarh (*Dezlegare la ulei și vin*)
- 29 M Sf. Mc. Paramon, Filumen și Valerin (*Post*)
- 30 J †) Sf. Ap. Andrei, cel Întâi Chemat, Ocrotitorul României; Sf. Frumențiu, Ep. Indiei (*Dezlegare la pește*)**

